

ΟΧΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΑΚΕΣ, ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΔΕ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

Διανύουμε την τέταρτη χρονιά υπαγωγής της ελληνικής οικονομίας στο μηχανισμό στήριξης και είναι πλέον φανερό ότι τα εργατικά κεκτημένα των προηγούμενων χρόνων, τσακίζονται υπό το πρόσχημα της κρίσης, στην ουσία όμως διαλύονται για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η κερδοφορία του κεφαλαίου. Πιο συγκεκριμένα, οι μαζικές απολύσεις, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, το πετσόκομμα μισθών, συντάξεων και επιδομάτων, οι ορδές των ανέργων, δηλώνουν την ολοένα και μεγαλύτερη απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων προς όφελος των καπιταλιστών. Όλα τα παραπάνω τίθενται μέσα από το πρίσμα της ανάπτυξης, μιας ανάπτυξης όμως που αφορά στα κέρδη των αφεντικών και όχι στις πραγματικές ανάγκες των από τα κάτω. Το κράτος επίσης, ως ο διαχειριστής ενός καπιταλιστικού συστήματος σε βαθιά δομική κρίση, έχει εγκαθιδρύσει ένα μόνιμο καθεστώ έκτακτης ανάγκης, όπου σύμφωνα με το δόγμα μηδενικής ανοχής, οποιοσδήποτε αντιδρά απέναντι στη λεηλασία της ζωής του καταστέλλεται βίαια. Είναι αλήθεια όμως ότι στην παρούσα κρίση το κεφάλαιο συνεχίζει να κερδοφορεί πατώντας πάνω στο τσάκισμα των εργασιακών κεκτημένων αλλά και στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος (βλ. Σκουριές Χαλκιδικής). Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την κερδοφορία του ελληνικού κεφαλαίου είναι το ότι οι ελληνικές τράπεζες τα τελευταία 3 χρόνια έχουν υπερδιπλασιάσει τα κέρδη τους.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της "ανάπτυξης" – και των ψευδών προσδοκιών που μπορεί να σημαίνει αυτό για ένα κομμάτι κόσμου – έρχεται και το μέτρο για το άνοιγμα των καταστημάτων κάποιες Κυριακές του χρόνου. Αν σήμερα περάσει το μέτρο αυτό για επτά Κυριακές χωρίς αντιδράσεις, τότε ανοίγει ο δρόμος για την καθολική επέκτασή του όλες τις Κυριακές του χρόνου. Η επέκταση λοιπόν του ωραρίου – και στην ουσία η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας – σε συνθήκες κρίσης, ανέχειας και εξαθλίωσης έχει μόνο έναν ωφελημένο, το κεφάλαιο είτε μικρό είτε μεγάλο. Ταυτόχρονα, η λειτουργία των καταστημάτων με τους ίδιους εργαζόμενους σημαίνει γι' αυτούς μικρότερα μεροκάματα, ξεζούμισμα και ζωή λάστιχο, ενώ από την άλλη σημαίνει αύξηση του κέρδους των μεγάλων καταστημάτων. Κανένας εργοδότης δεν θα προσλάβει ούτε έναν επιπλέον υπάλληλο, για να ανοίγει τις Κυριακές, κανένα αφεντικό δεν θα πληρώσει αυτά που πρέπει για τη δουλειά την Κυριακή.

Επιπροσθέτως, αν κάποιος εργαζόμενος αρνηθεί να δουλέψει, απειλείται άμεσα με απόλυση και έτσι αναγκάζεται να απαρνηθεί ώρες από τον ελεύθερό του χρόνο και την προσωπική του έκφραση, μπαίνοντας ακόμα πιο πολύ στο ρόλο του μισθωτού σκλάβου. Εν ολίγοις, η δουλειά τις Κυριακές όχι μόνο πατά αλλά και επιτείνει την απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, προκειμένου να μπορεί το ντόπιο αλλά και υπερεθνικό κεφάλαιο να συνεχίζει να παράγει κέρδος για το ίδιο και εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης για τους εργαζόμενους.

Αντίθετα εμείς, ως συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά | εργαλειοφόρος, δε στρεφόμαστε ενάντια μόνο στην επέκταση του εργάσιμου ωραρίου και τις Κυριακές αλλά ακόμα περισσότερο αποστρεφόμαστε και την ίδια τη μισθωτή εργασία. Γιατί η μισθωτή εργασία ή μάλλον μισθωτή σκλαβιά υπάρχει μόνο και μόνο, για να διαιωνίζει την εκμετάλλευση των εργατών από τα αφεντικά. Για να μπορούν τα αφεντικά να οικειοποιούνται την υπεραξία των εργαζομένων, αντιμετωπίζοντάς τους ως άψυχους παραγωγικούς συντελεστές, ούτως ώστε να σωρρεύουν κέρδος πάνω στο κέρδος, να το μετατρέπουν σε κεφάλαιο και έτσι να γυρνά το

γρανάζι του καπιταλισμού, συνθλίβοντας τη ζωή και την αξιοπρέπεια των από κάτω της κοινωνικής πυραμίδας. Στρεφόμαστε λοιπόν ενάντια και παλεύουμε τους ντόπιους και μη κεφαλαιοκράτες, που σκοπεύουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν τα κέρδη τους υποτιμώντας την εργασία και τη ζωή μας αλλά αγωνιζόμαστε και ενάντια στο κράτος, που ρυθμίζει τους όρους της μισθωτής σκλαβιάς και αυτής της λεηλασίας.

Απέναντι στη βίαιη υποτίμηση της ζωής μας, όλοι εμείς οι από κάτω, εργαζόμενοι, άνεργοι, ντόπιοι και μετανάστες δεν έχουμε άλλο τρόπο να παλέψουμε ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο παρά μόνο συλλογικοποιώντας τις αντιστάσεις μας. Ως αναρχικοί προτάσουμε τη σύνδεση των αγώνων και των αγωνιζόμενων κομματιών μεταξύ τους ενάντια στην καπιταλιστική επέλαση και την τρομοκρατία του κράτους. Ούτως ή άλλως, άνεργοι και εργαζόμενοι βρισκόμαστε στο ίδιο καράβι που βουλιάζει, καθώς σήμερα κάποιοι έχουν δουλειά, αύριο όμως θα βρεθούν και αυτοί στην ανεργία. Μέσα από πρωτοβάθμια σωματεία βάσης, μέσα από ακηδεμόνευτους και αδιαμεσολάβητους ταξικούς αγώνες μπορούμε με τη συλλογική μας δράση και με αλληλεγγύη να παλέψουμε για ένα άλλο σύστημα, για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας, για μια κοινωνία, στην οποία όλοι εμείς που παράγουμε όλο τον κοινωνικό πλούτο θα μπορούμε να ζούμε χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους.

40 ΩΡΕΣ ΓΙΑ 400 ΕΥΡΩ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΝ ΖΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΔΩ